

[Oluf Pedersen.]

ikke offentliggøres, er for mig tilstrækkeligt Bevis for, at de maa være urigtige; jeg kan i hvert Fald ikke tænke mig anden Grund til, at de ikke kan offentliggøres. Men her drejer det sig om et offentligt Anliggende, og naar der skal lovgives paa dette Omraade, skal Begrundelsen ogsaa være offentlig. Jeg henstiller til Udvalget, at denne Affære bringes til Afslutning, og det kan let ske derved, at man sørger for, at Beregningerne bliver trykt og omdelt til Rigsdagens Medlemmer inden tredje Behandling, saa at vi kan faa Kendskab til dem og Ret til at bruge dem. Jeg spørger: Vil man opfylde dette Ønske? Eller kan man ikke offentligt forsvare de anstillede Beregninger?

Martin Nielsen: Den Betænkning, der foreligger fra Udvalget, synes jo at være kommet til Verden under ret store Fødselsvanskeligheder. Ikke desto mindre er det umuligt for mig at se, at Stillingen er blevet klarere siden i Gaar paa dette Omraade, ja, det fastslaas med al ønskelig Tydelighed i Betænkningen, at Rigsdagens Medlemmer ikke har noget Krav paa at faa at vide, paa hvilket Grundlag disse Prisforhøjelser skal gennemføres.

Der siges i Mindretallets Bemærkninger — og jeg har Grund til at regne med, at det maa være rigtigt —, at der er Tale om en anstrengt Dokumentation fra Priskontrolraadets Side, og at der i øvrigt er Tavshedspligt. Hvad betyder det? Det betyder, at de af Rigsdagens Medlemmer, som ikke er forlovet med et af Priskontrolraadets Medlemmer, intet faar at vide. Og de, som er forlovet med et af Priskontrolraadets Medlemmer, har ikke Lov til at sige, paa hvilket Grundlag Forhøjelsen skal ske. Det kalder jeg uanstændigt. Det er uanstændigt paa dette Grundlag at ville have Rigsdagens Medlemmer til at stemme for noget, hvorom man altsaa siger: Det rager ikke jer! Dette vil Offentligheden allerede have forstaaet af de Fødselsbesværligheder, der har været, inden Betænkningen er kommet til Verden, og dermed til Offentlighedens Kundskab. Men vi har ikke faaet at vide, og Offentligheden har ikke faaet at vide, hvad Aarsagerne er til det, som jeg i Gaar betegnede som statsorganiseret Prisfordyrelse af vigtige Levnedsmidler, og det er det, der sker her. Jeg kunde tænke mig en Motivering — det er den eneste, jeg i Øjeblikket er i Stand til at se; Regeringen kan jo modsige mig, hvis man ikke mener, at jeg har Ret. Den eneste Motivering, jeg, som sagt, i Øjeblikket er i Stand til at se, er den, at Rege-

ringens statistiske Departement allerede paa nuværende Tidspunkt har indsamlet det Prismateriale, som danner Grundlaget for det Februar-Prisal; hvorefter Arbejdernes Lønninger skal reguleres. Det synes for mig at blive den eneste holdbare Motivering; og paa det Grundlag gaar jeg ud fra, at man ikke finder det mærkværdigt, at mit Parti vil stemme imod Lovforslaget ligesom mod det af Bondepartiet stillede Ændringsforslag.

Hans Pinstrup: Det kan være meget godt, at man vil sikre Møllere og Bagere Dækning for deres Omkostninger ved Fremstilling af Rugbrød, dog bl. a. ud fra den Betragtning, at det drejer sig om et for Befolkningen livsvigtigt Produkt. Men det er uforsvarligt af Regeringen og Rigsdagens Flertal, at de ikke samtidig gennemfører en Ordning, der kunde sikre og øge Landets Avl af Brødkorn ved at øve Retfærdighed over for Brødkornsdyrkerne. Hvad nytter det, at man sikrer Møllere og Bagere, om der intet Rug bliver til Maling og til Bagning? Titusinder af jyske Rugdykere har gennem Maaneder maattet aflevere deres Rug paa saadanne Betingelser, at de har maattet betale 3—4 Kr. og undertiden mere i Bytte for det for deres Produktions Opretholdelse nødvendige Foderkorn. Det drejer sig her i vid Udstrækning om dem, der dyrker vort Lands daarligste Jorder, om Landbrugere, for hvem Høsten af Vaarsæd har været meget lille, og hvis Produktion af dyriske Produkter i stor Udstrækning er baseret paa Rughøsten. Disse Landbrugere, hvis Vanskeligheder i Forvejen er meget store, paa lægger man herigennem en yderligere Byrde, en Straf, en Afgift, fordi de dyrker Rug, af 3 Kr. pr. Tønde, i adskillige Tilfælde betydeligt mere. Det er den Tak, man giver for deres Arbejde med at forsyne Landet med Brødkorn. Dette Forhold er baade uretfærdigt og uforsvarligt, en Skamplet paa den Rigsdag, der ikke øjeblikkeligt griber ind og ændrer dette Forhold, der, som alle bør kunne se og forstaa, er oplagt Uret og tilmed rummer stor Fare for Landets fremtidige Forsyninger med Brødkorn. Gennem det nuværende Forhold tvinger man mange Landbrugere, der ellers vilde gøre alt for Landets Forsyning med Rug, til at indskrænke Arealerne, da ingen jo kan være forpligtet ud over sin økonomiske Evne.

Løsningen ligger lige for: Importkorn stillet til Raadighed for Rugdyrkerne paa saadanne Betingelser, at det giver en økonomisk Fordel at dyrke Rugbrødkorn, i Stedet for at denne for Samfundet nød-